

Tomaž Lapajne Dekleva

Hop v pravljico

Osebe: - TINČEK
- OČE
- COPRNICA
- LOVEC
- BABICA
- LEKARNAR
- RDEČA KAPICA
- VOLK

1. prizor: Doma

OČE: Tinček! Tinček! Kosilo! Tinček, pridi kosilo!

Pride Tinček s poslikano kartonsko škatlo na glavi. Ni strašen, ampak smešen.

TINČEK: Buaa, buaa! Jaz sem zmaj! Buaa, buaa ...

OČE: Če si zmaj, si umij roke in pridi za mizo!

TINČEK: Ne, ne bom. Zmaji si ne umivajo rok. Buaa, buaa ... (straši otroke)

OČE: Tine, zakaj strašiš otroke?

TINČEK: Zato, da se me bodo bali! Buaa ...

OČE: Otroci, se kaj bojite Tinčka? (odgovarjajo) Vidiš, da se te nič ne bojijo.

TINČEK: Lažejo! Vsi se tresejo od strahu! Groza jih je, ko me gledajo! Še dihata si ne upajo, ko pridem zraven. Jaz sem zmaj, buaa, buaa ...

OČE: Tinček, daj škatlo z glave! (mu potegne škatlo z glave) Umij si roke in k mizi!

TINČEK: Ne bom si umil rok!

OČE: Če si ne boš umil rok, te bo vzela coprnicica! (gre)

TINČEK: Pha!

OČE: Res.

TINČEK: Pa misliš, da se jo bojim? Boksnil jo bom! Bum, bum.

2. prizor: Doma

Pride coprnica.

COPRNICA: Oh, to je tisti fantek, ki si noče umivati rok pred kosilom.

TINČEK: (se zelo boji) Ojej, ojej. Kdo ste vi? Od kod ste prišli? Kaj delate tukaj? Kdaj boste šli stran?

COPRNICA: Koliko vprašanj tako naenkrat! Pa ne, da se me bojiš?

TINČEK: Ne, ne bojim se. Samo malo me je strah.

COPRNICA: Imaš rad sladkarije?

TINČEK: Ja.

COPRNICA: Seveda. Pri meni ti ne bo nič hudega. Pri meni boš dobil sladkarij, kolikor jih boš hotel.

TINČEK: Kako to mislite "pri vas"?

COPRNICA: Ti greš zdaj z mano.

TINČEK: Kam? Nikamor ne grem, jaz moram na kosilo.

COPRNICA: Ne greš na kosilo. Rok si nisi umil in jaz vedno pridem po tiste otroke, ki si ne umivajo rok, preden gredo jest. Zadnjič sem imela pri sebi tista dva paglavca ... Kako jima je že ime ... Janko in Metka! Si že slišal zanju?

TINČEK: Ja, izgubila sta se v gozdu.

COPRNICA: Kaj še! Kaj še! Nista se izgubila! To piše v knjigah, ker se tako lepše sliši. Rok si nista umivala pred kosilom, pa sem prišla ponju. Ha, ha, ha ...

TINČEK: Ste vi coprnica iz pravljice o Janku in Metki?

COPRNICA: Seveda sem coprnica iz pravljice o Janku in Metki. Ampak Janko in Metka sta ušla, smrkavca predrzna, in zdaj sem le še coprnica iz pravljice.

TINČEK: Vi ste prava coprnica?

COPRNICA: Seveda sem prava coprnica. Kakšna pa naj bi bila - umetna? Iz plastike?

TINČEK: Ali ste res coprnica iz pravljice?

COPRNICA: Ja, iz pravljice sem.

TINČEK: Wow! Potem imate doma hišico iz sladkorja. Streho iz marcipana, stene iz čokolade, okna iz želeja, vrata iz bonbonov ...

COPRNICA: Ja! Bi jo rad videl?

TINČEK: Ja, bi! Ampak moram na kosilo. Oče me je klical.

COPRNICA: Ah, kaj boš s kosilom. Zelje, krompir pa zrezek. Kdo bo pa to jedel. Pri meni je vse sladko, nič grenkega, nič kislega - vse sladko, da se topi v ustih. Pa še rok si ti ni treba umiti! Vsa hiša je iz sladkarij - v kleti imam kupe piškotov - sladkih, mehkih piškotov - namesto premoga jih mečem v

peč, toliko jih imam. Pa tort! Dnevna soba je polna tort! Nikamor ne moreš niti stopiti, da ti ne bi malo smetane ostalo na čevljih. Kaj še čakaš? Pridi!

TINČEK: To me pa res zanima. (gre s coprnico)

3. prizor: Sladkorna hiška, potem kletka

TINČEK: Imate pa res takšno hiško, kot je v pravljici!

COPRNICA: Pridi v mojo jedilnico, da ti bom lahko postregla.

Tinček se zelo čudi hiški in se pusti peljati v kletko, coprnica ga zapre.

TINČEK: Zakaj ste me zaprli? Odprite me! Nočem, da me zaklenete!

COPRNICA: Zakaj pa ne? Če hočeš jesti moje sladkarije, boš zaprt! (ga potipa) Tenak si pa tako, kot je bil tisti Janko. Nosila ti bom sočne torte in mastne potice in trde bonbone in redilno čokolado in čakala bom, da se zrediš in postaneš okrogel. Potem bom pa jaz tebe pojedla. Otroci, tudi vi jejte čim več sladkarij, da boste okrogli in mastni in slastni. Veliko sladkarij in nič sadja, nič zelenjave. Boste? Morate, če ne, ne boste debeli!

TINČEK: (otrokom) Ne poslušajte je! (coprnici) Spusti me, coprnica! Takoj hočem ven! Ven hočem! Na pomoč! Na pomoč!

COPRNICA: Kar vpij, kar vpij. Tu te ne bo nihče slišal. Zdaj si v deželi pravljic in kdo misliš, da ti bo prišel pomagat? Tukaj te nihče ne pozna. (gre)

TINČEK: Na pomoč! Kdo mi bo pomagal? Ta grda coprnica me res hoče požreti. Kaj naj naredim? (joka) Kaj naj naredim?

4. prizor: Kletka

Pride lovec. Na oči mu silijo solze.

LOVEC: Kdo tako joka? (gledalcem) Kadar kdo joka, začnem (joka) še jaz. Solze mi kar same pridejo na oči - ne morem si pomagati. (skupaj jokata)

TINČEK: Oh, kdo si pa ti? Si ti coprnčin mož?

LOVEC: Ne! Si smešen! Me ne poznaš?

TINČEK: Prvič te vidim.

LOVEC: No, poglej me, no! Imam zeleno obleko, puško na rami in pohajam po gozdu. Kdo misliš, da sem?

TINČEK: Gozdar?

LOVEC: Ne.

TINČEK: Policaj?

LOVEC: Ne.

Vse pravice pridržane. Tomaž Lapajne Dekleva, tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

TINČEK: Potem pa res ne vem.

LOVEC: Oh, to ve vsak otrok.

TINČEK: No, jaz tega ne vem.

LOVEC: Otroci, kaj mislite, kdo sem? (odgovarjajo) Seveda, lovec sem! Vidiš, da vedo.

TINČEK: Si tudi ti iz pravljice?

LOVEC: Ja. Iz zelo znane pravljice.

TINČEK: Iz Trnuljčice! Ti si poljubil Trnuljčico in se je prebudila.

LOVEC: Ne, tisto je bil princ.

TINČEK: Si iz Sapramiške in si ti popravil Sapramiški zob, da je ni več bolel.

LOVEC: Ne, tisto je bil dr. Detel.

TINČEK: Si Boter Mesec iz Zvezdice Zaspanke?

LOVEC: Ne. Jaz sem lovec iz Rdeče kapice.

TINČEK: Ti si lovec iz Rdeče kapice? Wow! Jaz sem pa Tinček.

LOVEC: Iz katere pravljice pa?

TINČEK: Nisem iz nobene pravljice. Coprnica me je zvelkla sem in me zaprla v kletko. In zdaj me hoče zrediti, da bom tolst in okrogel, da me bo lahko pojedla. Lovec, me ti lahko rešiš? Prosim, reši me. Reši me, prosim, reši me!

LOVEC: Saj bi, ampak veš, ti nisi iz moje pravljice. Ti sploh nisi iz pravljice. Si ti mogoče nisi umival rok pred kosilom?

TINČEK: Ne, nisem.

LOVEC: No, potem pa nič čudnega, da te je odpeljala coprnica.

TINČEK: Ne bom več. Vedno si bom umival roke. Pred kosilom, po kosilu, med kosilom, še več - ušesa si bom umival ...

LOVEC: No, no, že prav. Rešil te bom. (ga reši - čim bolj atraktivno, glede na scenske možnosti)

TINČEK: O, hvala lovec. Kako sem ti hvaležen! (ga objame)

LOVEC: (mu gredo spet solze na oči) No, je že v redu. Pridi, greva k babici. Preveriti moram, ali je ni morda spet požrl volk. (odideta)

5. prizor: Pri babici

Na postelji leži volk z babičino čepico in očali. Volk smrči.

LOVEC: Dober dan, babica!

VOLK: (se zbudi) Dober dan! Ah, lovec, kdo pa je ta šmrkolin, ki je prišel s teboj?

Vse pravice pridržane. Tomaž Lapajne Dekleva, tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

LOVEC: To je Tinček. Z mano je prišel pogledat, ali je z vami vse v redu, babica.

TINČEK: (potegne lovca stran) Lovec, to je volk, ne pa babica. Gotovo jo je pojedel. Poglej, kakšen trebuh ima.

LOVEC: Prepusti mi to. Veš, tukaj moramo delati po predpisanem postopku, kot je določeno v pravljici. Najprej moram ugotoviti, ali je to babica ali ...

TINČEK: Volk je, volk! Ti si lovec, pa ne prepoznaš volka!

LOVEC: Tinček, tu gre za uradni postopek. Kot sta ga določila brata Grimm. Torej, umakni se, da se bom lahko v miru pogovoril z volkom. (volku) Babica, zakaj pa imaš tako velike oči?

VOLK: Zato, da te lažje vidim.

LOVEC: Babica, zakaj imaš tako velika ušesa?

VOLK: Zato, da te lažje slišim.

LOVEC: Babica, zakaj imaš tako velika usta?

VOLK: Da te lažje požrem!

LOVEC: (zavpije) To ni babica! To je volk!

TINČEK: Kdaj sem že jaz to povedal.

LOVEC: (udari volka s puško po glavi, da ta omedli in mu sname očala in čepico) Res je volk! Gotovo je požrl ubogo babico.

TINČEK: Česa ne poveš! Poglej, našel sem čeveljček. Čudno, da nima para. Poglej, zraven je rdeča kapica!

LOVEC: Oh, to je gotovo čeveljček Rdeče kapice in to je njena kapica.

TINČEK: Volk je požrl tudi Rdečo kapico! Kakšna gneča mora biti v njegovem trebuhu. Rdeča kapica se stiska v njem z bolno in betežno babico in notri sta stisnjeni v temi.

LOVEC: Takoj ju morava rešiti. Volku bom razrezal trebuh in obe izpustil.

TINČEK: Ne bo treba rezati, saj ima zadrgo.

LOVEC: Krasno! Potem jo pa kar potegni, Tinček!

6. prizor: Pri babici

Iz trebuha prileze babica. Ves čas močno kašlja.

BABICA: O ježešmarija, o ježešmarija. Kako slab zrak je notri.

TINČEK: Kje pa je Rdeča kapica? (brska po notranjosti trebuha)

BABICA: Oh, še nje se je manjkalo. Že tako je bilo v trebuhu tako malo prostora. Saj sem še sama komaj dihala. Kako bi bilo, če bi se še Rdeča kapica prerivala notri.

LOVEC: Kako pa je z vami, babica? Se dobro počutite?

Vse pravice pridržane. Tomaž Lapajne Dekleva, tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

BABICA: Tukaj je veliko bolje, kot je bilo v volkovem trebuhu, a me še vedno vse boli. V pljučih me stiska, v križu me zbada in sploh sem brez moči.

LOVEC: Babica, sedite in se spočijte! Midva s Tinčkom pa se lotiva volka.

TINČEK: Ga bova napolnila s kamenjem?

LOVEC: Tako, kot piše v pravljici. Po predpisanem postopku. Vanj morava dati kamenje (to naredita). In sol. (vrže vanj škatlo soli)

TINČEK: Zakaj pa sol?

LOVEC: Sol je treba dati. Tako piše v knjigi.

TINČEK: Aha, že vem! Ko se bo zbudil, bo žejen, in ko bo hotel piti, se bo nagnil v vodnjak ...

LOVEC: Ja, in teža kamenja ga bo potegnila vanj.

TINČEK: Hura!

LOVEC: Še Rdečo kapico morava najti.

TINČEK: Kje pa naj jo sploh iščeva?

BABICA: Ni daleč. Brez enega čevlja ni prišla daleč.

TINČEK: Ha, izgubila je čevlji, kot Pepelka, ko je odhajala s plesa.

LOVEC: Veš kaj, Tinček! Če je Rdeča kapica izgubila čevljiček kot Pepelka, jo tudi ti lahko poiščeš tako, kot je princ poiskal Pepelko.

TINČEK: Kako?

BABICA: Kaj res ne veš? Kaj ne bereš pravljic?

TINČEK: Ja, berem.

LOVEC: Pa otroke vprašaj, če ne veš!

TINČEK: Kako je princ iskal Pepelko? Pravijo, da je imel njen čevljiček in ... Kaj je naredil z njim? (odgovarjajo)

LOVEC: No, pojdi naokrog in če se ti bo zdela kakšna deklica podobna Rdeči kapici, preveri, ali ji je čevljiček prav. Tako jo boš spoznal.

TINČEK: Pa ne morem kar ...

BABICA: No, kaj se obiraš, pojdi žel!

LOVEC: Kaj te je strah? Pojdi, no!

Tinček gre.

7. prizor: Pri babici

Vse pravice pridržane. Tomaž Lapajne Dekleva, tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

Prizor naj bo zelo nežen, skoraj erotičen.

LOVEC: Babica, če si tako šibka in te stiska v pljučih in špika v križu, ti moram prinesiti kakšna zdravila.

BABICA: Ja. Lovec, bi mi res prinesel zdravila? Iz lekarne? Pa prosim te še, da mi skuhaš kakšen čaj.

LOVEC: Čaj?

BABICA: Ja, čaj.

LOVEC: Kamilice?

BABICA: Ja. Pa malo limonice zraven.

LOVEC: Limonice, ja.

BABICA: Pa piškotke.

LOVEC: Ja, pa piškotke. Povej mi babica, kakšna zdravila naj ti prinesem!

BABICA: Saj bo lekarnar vedel. Takšna, da bom zdrava.

LOVEC: Kaj naj rečem lekarnarju?

BABICA: Reci mu, da sem šibka in da me stiska v pljučih in da me boli grlo in da me zbada v križu in da ga lepo pozdravljam.

LOVEC: Dobro. (gre v lekarno)

8. prizor: Lekarna

LOVEC: Dober dan.

LEKARNAR: Kaj je narobe?

LOVEC: Nič ni narobe, zdravila bi rad.

LEKARNAR: Že mora biti nekaj narobe, da potrebuješ zdravila.

LOVEC: Babica je bolna.

LEKARNAR: Kakšna zdravila naj ji dam?

LOVEC: Takšna, da bo ozdravela.

LEKARNAR: Poslušajte! Za različne vrste bolezni imam različna zdravila. Če ima npr. vaša babica ...

LOVEC: Ni moja babica.

LEKARNAR: No, saj je vseeno. Če ima npr. vaša babica ...

LOVEC: Ni moja babica.

LEKARNAR: To pa res ni pomembno. Če ima npr., saj ni pomembno katera babica gripo, ji bom dal antigripotik. Če ima npr. biozo, ji bom dal antibiotik. Kaj ima torej vaša babica?

Vse pravice pridržane. Tomaž Lapajne Dekleva, tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

LOVEC: Ni moja babica.

LEKARNAR: No, čigava pa je?

LOVEC: Od Rdeče kapice.

LEKARNAR: Od Rdeče kapice? Pa ne, da jo je spet pojedel volk! Takoj bom dal odvajala.

LOVEC: Ne, ni treba odvajal. Zdravila za babico dajte!

LEKARNAR: Kaj pa je babici? Ima gripo?

LOVEC: Ne.

LEKARNAR: Škoda, za gripo imam še toliko zdravil. Kaj je torej z babico?

LOVEC: Tako nekam šibka je.

LEKARNAR: Aha, antišibkotik. Dvakrat na dan po eno tabletko.

9. prizor: Babičina soba

Na postelji ni več volka.

LOVEC: Babica, babica! Zdravila sem ti prinesel!

BABICA: Pst! Poslušaj! Volk je pravkar vstal iz postelje in čakam, da bo padel v vodnjak. (utihmeta)

Sliši se zvok padanja v vodnjak.

BABICA: Ha, za nekaj časa bo mir. S Tinčkom sta dobro opravila.

LOVEC: Babica, zdravila sem ti prinesel.

BABICA: Oh, si ti dober lovec! Kaj bi jaz brez tebe! (vzame tablete) Mi boš skuhal čaj, da bom lahko pojedla to tableto?

LOVEC: Seveda. (babica gre) Joj, otroci, jaz bi skuhal čaj, če bi ga znal. Pa ga ne. Nikoli še nisem kuhal čaja. Vi znate skuhati čaj? Mi boste pomagali? Najprej moram vzeti malo moke, kajne? A, da ne? Kaj pa moram? Aha, zavreti vodo. No, medtem bom pa olje segrel. (sledí navodilom otrok)

Tinček pride poklapan.

TINČEK: Ah, nobeni ni prav ta čevelj. Ali ima tako veliko nogo, da ji čevelj še do pete ne pride, ali pa tako majhno, da je videti kot plavutka. Kje naj zdaj najdem Rdečo kapico? Če nima na glavi tiste rdeče palačinke, je ne morem spoznati!

LOVEC: Tinček, ne obupuj, veš, da mora biti Rdeča kapica nekje blizu. Pridi, mi boš pomagal držati čajno vrečko v kropu.

TINČEK: Ah, lovec, kje naj jo še iščem? Kaj pa, če si tudi Rdeča kapica ni umivala rok pred kosilom in jo je vzela coprnica? Kaj če jo ima zaprto v kletki?

LOVEC: Mogoče, čeprav to v pravljici ni predvideno.

TINČEK: Ja, ampak, saj tudi zame v pravljici ni nič pisalo, da me bo zaprla coprnica, pa me je vseeno. Vse pravice pridržane. Tomaž Lapajne Dekleva, tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

LOVEC: Res je. Pojdi pogledat še k coprnici, mogoče je pa res tam, če je ni nikjer drugje.

Tinček gre.

10. prizor: Kletka

V kletki Rdeča kapica. Na kletki je velika ključavnica.

TINČEK: (otrok) Ojej, coprnica je spet nekoga zaprla. Mogoče je to Rdeča kapica. (njej) Si ti Rdeča kapica?

RDEČA: Ja.

TINČEK: Bomo takoj videli. (Tinček ji pomeri čeveljček) Pa si res Rdeča kapica. Čeveljček ti je čisto prav in na drugi nogi imaš prav takšnega.

RDEČA: Reši me, kdor koli si že. Reši me te coprnice. Saj ne rečem, piškoti so dobri, torte so okusne, ampak jaz se vseeno nočem zrediti. Paziti moram na svojo linijo. Kakšna pa bom, če bom pojedla toliko sladkorja.

TINČEK: Si ti mogoče pred kosilom nisi umivala rok?

RDEČA: Ne, nisem. Zakaj?

TINČEK: Zato te je coprnica tudi zaprla. Zdaj ti nosi sladkarije. Ko boš dovolj okrogla, te bo vrgla v lonec, skuhalo in pojedla.

RDEČA: Misliš? Ne verjamem. Kako pa ti to veš?

TINČEK: Tudi mene je coprnica zaprla in mi rekla, da me bo pojedla.

RDEČA: Misliš, da hoče mene tudi?

TINČEK: Seveda, zakaj pa misliš, da ti daje vse te sladkarije? Da bi te zredila! Oh, reši me! Kako ti je že ime?

TINČEK: Tinček sem.

RDEČA: Tinček, spomni se česa!

TINČEK: Razmišljam. Kaj imaš v košari Rdeča kapica? Mogoče pa v njej najdem kaj uporabnega.

RDEČA: V košari? V košari imam malo kruha, klobaso, potico, nekaj jabolk in steklenico vina. S tem si ne boš mogel veliko pomagati.

TINČEK: Kaj pa, če bi jo napila in ji potem ukradla ključke te kletke? Daj mi steklenico!

RDEČA: Na! Vso srečo!

11. prizor: Sladkorna hišica

TINČEK: Coprnici bom ponudil tole vino in ko se ga bo napila, ji bom ukradel ključke ter odklenil kletko, kjer je zaprta uboga Rdeča kapica. Sploh ni vedela, kaj jo čaka. Ah, kaj vidim! Jabolko! Piše: za

Vse pravice pridržane. Tomaž Lapajne Dekleva, tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

Sneguljčico. Kakšno jabolko bi to lahko bilo? Otroci, vi mogoče kaj veste, zakaj bi imela coprnica jabolko za Sneguljčico? (odgovarjajo) Kaj, zastrupljeno? Aha, če ga jaz vzamem coprnici in jo prelisičim tako, da sama ugrizne vanj, bom tako lahko rešil Rdečo kapico, pa še Sneguljčica bo lahko brez skrbi pri svojih palčkih. Takoj jo pokličem, to staro veščo. Coprnica! Boš vinčka? Sladko, dobro vino imam zate, coprnica. Pridi ven in ga poskusi! Otroci! Pomagajte še vi! Coprnica! Coprnica! (pride)

COPRNICA: A, smrkavec frdamani! Kaj se smukaš tod okoli? Si prišel izzivat? Hočeš, da te še enkrat zaprem?

TINČEK: Oh, ne coprnica. Hvaležen sem vam za vse sladkarije, ki ste mi jih dali. V zahvalo sem vam prinesel malo vina. Dobro vino je, sladko. Poskusite ga!

COPRNICA: No, pa poskusimo. (vzame steklenico in pije) Mulec nesramni! Misliš, da bom nasedla tvoji zvijači? V očeh ti vidim, da bi rad pomagal tisti smrkliji v kletki. Ne bom pila vina! Si hotel, da bi bila pijana in bi mi lahko ukradel ključke te kletke! Če nimaš kaj boljšega zame, mi izgini izpred oči!

TINČEK: Imam še jabolko. Zase sem ga hranil.

COPRNICA: Aha, malo vitaminov mi ne bi škodilo.

TINČEK: Pa vam ga ne dam!

COPRNICA: Takoj mi ga daj!

TINČEK: Ne, to je moje jabolko!

COPRNICA: Če mi ga takoj ne daš, te bom spet zaprla!

TINČEK: (prestrašen) Ne coprnica! Tukaj ga imate!

Coprnica ugrizne.

COPRNICA: Saj to je tisto zastrupljeno jabolko, ki sem ga pripravila za Sneguljčico. Hitro bruhat! (gre)

TINČEK: Joj, kako me je strah, ampak moram vseeno za njo.

Pride lovec.

LOVEC: Si našel Rdečo kapico?

TINČEK: Ja, v kletki je zaprta. Lovec, pojdi ti k coprnici in ji vzemi ključke, da bom lahko rešil Rdečo kapico.

LOVEC: Jaz?

TINČEK: Ja, ti. Saj sem coprnico zastrupil z jabolkom, ki ga je sama pripravila za Sneguljčico.

LOVEC: S tistim jabolkom si jo zastrupil?

TINČEK: Pojdi že, no. Pojdi!

LOVEC: Joj, kakšno zmedo ti delaš v pravljicah. Nič ne bo več v redu. (gre)

TINČEK: Jaz grem pa k Rdeči kapici.

12. prizor: Kletka

V njej je Rdeča kapica.

RDEČA: Imaš ključ?

TINČEK: Ne še, lovec ga bo prinesel.

RDEČA: Lovec? Kaj lovec ne rešuje moje babice iz volkovega trebuha?

TINČEK: Sva jo že rešila.

RDEČA: Krasno! Vidva sta jo rešila?

TINČEK: Ja. Volku sva odzadrgala trebuh, spustila babico ven in v volka naložila kamenje in sol in ...

RDEČA: Aha, klasični način. Poznam to. Tinček, tukaj v kletki je tako grozno.

TINČEK: Oja, vem, kako je.

Priteče lovec.

LOVEC: Ključ imam!

TINČEK: Krasno!

RDEČA: Odkleni!

Lovec odklene.

TINČEK: Juhuhu!

RDEČA: Zdaj pa hitro k babici! Moram pogledati, kako je z njo. (odteče)

LOVEC: Kakšen dan! Takšnega dneva pri nas v pravljicah še nismo imeli.

TINČEK: Kdaj bom lahko šel domov?

LOVEC: (razmišlja) Domov, ja.

TINČEK: Veš, moram še na kosilo. Najprej si bom umil roke, potem bom pojedel kosilo. Moram domov. Očeta gotovo skrbi, kje sem.

LOVEC: Ja, se bom že česa spomnil. (gresta)

13. prizor: Pri babici

V tem prizoru naj igralci in režiser zgradijo komičnost z lovčevim napačnim razumevanjem babičinih kretenj in mimike. Spodaj napisane replike naj bodo le rezerva.

BABICA: (odpira usta, kot bi govorila, a ne spusti glasu)

Vse pravice pridržane. Tomaž Lapajne Dekleva, tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

LOVEC: Kaj je s tabo?

BABICA: (kot prej)

TINČEK: Kje pa je Rdeča kapica?

BABICA: (pokaže, da je šla)

LOVEC: Od kdaj pa nimaš več glasu?

BABICA: (kot prej)

TINČEK: Takoj grem po lekarnarja. Mogoče ji bo znal pomagati. (gre)

LOVEC: Mogoče se ti je kaj zataknilo v grlu.

BABICA: (kot prej)

LOVEC: Odpri usta, bom pogledal! (pogleda, gre z roko v grlo in ven nekaj potegne) Mogoče te je to motilo.

BABICA: (kot prej)

LOVEC: Ne, ni bilo to. Mogoče je bil moj čaj. Mogoče ga nisem prav skuhal.

BABICA: (kaže, da je nekaj pojedla in popila)

LOVEC: Ko si pila čaj, si izgubila glas?

BABICA: (pokaže tablete)

LOVEC: Zaradi tablet si izgubila glas?

BABICA: (kot prej)

LOVEC: Res ne vem, kaj mi hočeš povedati.

14. prizor: Pri babici

Pride lekarnar.

LEKARNAR: Kaj je narobe? Kaj je tako nujno?

LOVEC: Babica je brez glasu.

LEKARNAR: Aha. Je to babica Rdeče kapice.

LOVEC: Ja.

LEKARNAR: Njej sem predpisal antišibkotik.

LOVEC: Ja.

LEKARNAR: No, kaj niste prebrali indikacij, kontraindikacij, lastnosti, delovanja, načina uporabe in doziranja?

LOVEC: Ne.

Vse pravice pridržane. Tomaž Lapajne Dekleva, tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

LEKARNAR: Vedno morate prebrati indikacije, kontraindikacije, lastnosti, delovanje, način uporabe, doziranje, rok trajanja in datum proizvodnje.

LOVEC: Kaj je narobe z babico?

LEKARNAR: Glasu nima.

LOVEC: To vem.

LEKARNAR: Je mogoče babica ob tabletah pila kamilični čaj?

LOVEC: Ja.

LEKARNAR: No, vidite. Morali bi piti šipkov čaj. Samo šipkov gre k tem tabletam.

LOVEC: Še en čaj ti bom skuhal, babica. Šipek.

LEKARNAR: Babica, ste dodatno zdravstveno zavarovani?

Babica prikima.

LEKARNAR: Potem vam bom dal še glasotik. Ta vam bo takoj vrnil glas. (ji da, babica že hoče spiti sirup) Ne! Najprej preberite indikacije, kontraindikacije, lastnosti, delovanje, način uporabe, doziranje, rok trajanja in datum proizvodnje. (babica si natakne očala in bere)

LOVEC: Hvala, ker ste pomagali.

LEKARNAR: Z zdravili se ne gre igrati! (gre)

15. prizor: Pri babici

LOVEC: Babica, ti beri, jaz pa ti bom skuhal šipkov čaj. (ga skuha)

BABICA: (grgra sirup in poplakne s čajem) Ko bi zdaj lahko govo ... Joj, govorim! Govorim! Lovec moj, govorim.

LOVEC: Krasno, babica! Kako sem vesel! To je moj šipkov čaj!

BABICA: Hvala, lovec.

LOVEC: Prosim, prosim.

BABICA: Ti pa res znaš skuhati čaj.

LOVEC: Res sem kar sposoben kuhar, ampak moram priznati, da so mi tudi otroci malo pomagali.

BABICA: Otroci so ti pomagali?

LOVEC: Ja.

BABICA: Če bom spet kdaj bolna, ne bom več klicala Rdeče kapice, ampak bom prosila za zdravila lekarnarja, prebrala, kaj piše na njih, za pomoč prosila otroke in gotovo bom ozdravela. Kajne, lovec?

LOVEC: Tako je, babica.

Pride Tinček.

Vse pravice pridržane. Tomaž Lapajne Dekleva, tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

BABICA: Lovec, ti si tak ... lovec!

TINČEK: Oh, babica! Spet govoriš!

BABICA: Ja, Tinček, spet.

TINČEK: Potem je spet vse v redu. Vse je tako, kot mora biti, kajne lovec?

LOVEC: Kot je predpisano.

TINČEK: Samo še ena stvar manjka.

LOVEC: Res? Katera?

TINČEK: Jaz ne bi smel biti tukaj. To je dežela pravljic. Doma bi moral jesti kosilo.

LOVEC: Imaš prav. Samo, kako bi ti zdaj prišel domov.

BABICA: Oh, to pa res ni težko.

LOVEC: Ti to znaš?

BABICA: Seveda! Hočeš nazaj domov?

TINČEK: Ja.

BABICA: Kar takoj bomo tole uredili. Ti zamiži, jaz bom pa čarala.

TINČEK: Ti boš čarala?

BABICA: Ja.

LOVEC: Potem me ne potrebujeta več! (gre)

TINČEK: Kje pa si se naučila čarati?

BABICA: Coprnica me je naučila. Včasih je bila prav prijazno dekle in dobro sva se razumeli, potem je postajala čedalje hudobnejša in nihče več je ni maral. Kdo pa bo maral nekoga, ki le nagaja in nič ne pomaga?

TINČEK: Jaz tudi ne maram tistih, ki mi nagajajo. Tiste, ki mi pomagajo, pa imam rad.

BABICA: Otroci, vi radi pomagate? Boste pomagali Tinčku, da bo prišel domov? Naučila vas bom čarobnih besed in vsakič, ko bom takole dvignila roko, boste rekli: »Heja, husa, hou, Tinček gre domov!« (čara, Tinček izgine)

16. prizor: Doma

OČE: Tinček, kje si bil toliko časa?

TINČEK: Ah ati, saj mi ne bi verjel, če bi ti povedal.

OČE: Zdaj pa hitro k mizi, da ne bo mrzlo.

TINČEK: Ne. Prej si bom umil še roke. Pa ti tudi, ati. Sploh ne veš, kako je to pomembno.

Zadaj.

COPRNICA: (otrokom) No ja, ta smrkavec mi je ušel, ampak gotovo si tudi nekateri od vas ne umivate rok pred kosilom. Po tiste bom prišla pa jutri.

TINČEK: Ne bo, kajne otroci? (pomežikne, se priklonijo)

konec